

ligheder i Retning af, at det skulde fordyre Administrationen. Jordlovsudvalgets Arbejde i denne Sag vil ikke bevirke nogen Fordyrelse, og Amtskommissionernes Arbejde vil ikke blive af nogen anden Beskaffenhed, end det er i Øjeblikket. Det, der vil ske, vil kun være, at man sender de forskellige Oplysninger ind til Jordlovsudvalget og lader dette træffe Bestemmelse om, hvem der er egnet til at faa disse Brug, og hvem der bør foretrækkes i de enkelte Tilfælde.

Jeg kunde derfor tænke mig, at man indenfor Udvalget vilde arbejde hen til virkelig at overlade Afgørelserne til Jordlovsudvalget, som jeg tror er i Besiddelse af den tilstrækkelige Sagkundskab til at afgøre disse Sager, og som det vil falde overordentlig let at gaa frem efter ganske bestemte Regler ved Udpegning af de Mennesker, som bør komme i Betragtning, saa længe man har en Del Menneskemateriale at vælge imellem, saaledes at Menneskematerialet ikke paa Forhaand er givet. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Landbrugsminister at overveje, om man ikke skal gaa videre i den Retning, end der er foreslaaet af ham i det foreliggende Lovforslag.

Gennem Lovforslagets § 10 synes jeg, den højtærede Minister har været særdeles heldig i sine Bestræbelser for virkelig at faa disse to forskellige Love til at yde ens økonomiske Fordele, og vi fra vor Side vil kunne tiltræde de i § 10 anførte Bestemmelser. Det samme gælder § 11. Gennem disse Paragraffer er det, man bestræber sig for at udligne de Forskelligheder, der hidtil har været mellem disse Love.

Men i denne Forbindelse vil jeg ogsaa gerne pege paa § 3, thi imellem § 3 og de Betingelser, der i Loven om Vilkaar for Bortsalg af Jorder i offentligt Eje opstilles for at være kvalificeret til at komme i Betragtning, er der en overordentlig Væsensforskellighed, og vi fra vor Side har aldrig kunnet forstaa, at man vilde lade denne Væsensforskellighed være til Stede i disse to Love. Naar man yder saa overordentlig stort et Samfundsgode til enkelte Mennesker, som man gør her ved at give saa store Tilskud til et enkelt Erhvervs unge Mennesker, for at de kan komme frem, saa skulde man synes, det maatte være Lovgivningsmagtens Opgave at sikre sig, at de Mennesker, der kommer i Betragtning under denne Jordlovgivning, ogsaa var i Besiddelse af den Dygtighed, som Samfundet maa stille som Betingelse for at yde dem disse store Tilskud. Men det har man

ganske set bort fra — det har jeg gjort opmærksom paa saa mange Gange — i Loven om Vilkaar for Bortsalg af Jorder i offentligt Eje, hvorimod man i den gamle Statshusmandslov stadig har bibeholdt de udmærkede Betingelser, man stillede for, at de unge Mennesker kunde komme i Betragtning.

Jeg havde derfor ventet, at den højtærede Landbrugsminister, som paa dette Omraade sikkert er af fuldstændig samme Opfattelse som jeg, vilde have givet denne sin Opfattelse Udslag ved sammen med det Forslag, han har stillet om Ændringer i Loven om Vilkaar for Bortsalg af Jorder i offentligt Eje, ogsaa at foreslaa Ændringer gaende ud paa at gøre de Krav, der stilles til de unge Mennesker, fuldstændig ens med dem, man har i Statshusmandsloven. Men det har den højtærede Minister undladt.

Han er derimod gaaet ind paa at ændre § 3 b. i Statshusmandsloven og indsætte Fuldmyndighedsalderen dér i Stedet for 25 Aars Alderen, som man hidtil har haft. Det mener jeg absolut er en Fejl. Saa længe der er Masser af unge Mennesker paa over 25 Aar, der søger om Jord ved Statens Hjælp — og det er der, det viser Kendsgerningerne —, er det efter min Mening ganske urimeligt at give dem mellem 21 og 25 Aar lige Adgang med de andre. Lad disse Mennesker blive voksne først, og lad dem have faaet nogle af Livets Erfaringer med paa Vejen, inden man ved Statens Hjælp giver dem Jord og anbringer dem i disse vanskelige Smaabrug, hvor der stilles overordentlige Krav til deres Energi og Dygtighed, hvis de overhovedet skal kunne klare sig.

Vi maa derfor modsætte os denne Bestemmelse, men vi kan gaa med til, hvis den højtærede Minister kommer med Forslag derom i Udvalget, og man dér kan enes om dette, at man giver en Dispensationsret i de enkelte Tilfælde, idet man fra Jordlovsudvalgets Side netop har hævdet, at der var ganske enkelte Tilfælde, hvor man kunde have ønsket, at Mennesker paa imellem 21 og 25 Aar skulde kunne komme i Besiddelse af Jord. Jeg vil henstille til den højtærede Minister at gaa med til at forandre dette, saa man giver en Dispensationsret, men altsaa fastholder de 25 Aar og op til 50 Aar. Jeg skal ganske se bort fra den rigtige Bemærkning, det ærede Medlem Hr. Olufson fremkom med, at man kan ikke sætte Alderen 21 Aar, naar man siger, at de skal have beskæftiget sig 4 Aar efter deres 18de Aar med Jordbrug for at kunne